

El domini informàtic

De ben petit ja em vaig calçar les ulleres, que ara he relegat a la intimitat dels meus vespres domèstics mercès a les lents de contacte. El responsable de la meua precoç miopia va ser un flamant ZX Spectrum que els meus pares van tenir a bé de regalar-me, o potser van ser els Reis. Tenia nou anys i havia fracassat a l'hora d'interessar-me successivament pel judo, l'hoquei, l'handbol i el bàsquet. El petit ordinador va servir per consolar els meus pares: ja que mai tindrien un *brot* d'atleta, com a mínim el seu fill seria un *proto-freak* de la informàtica (que va derivar cap al periodisme gairebé de manera accidental).

Faig aquest apunt biogràfic perquè, quan vaig entrar a la carrera, em pensava que la meua generació es menjaria el món periodístic gràcies al domini de les eines informàtiques. I, si bé les noves tecnologies han modificat d'arrel l'exercici d'aquesta nostra professió, cal consignar que molts dels meus contemporanis han donat l'esquena a les possibilitats que ofereixen els ordinadors.

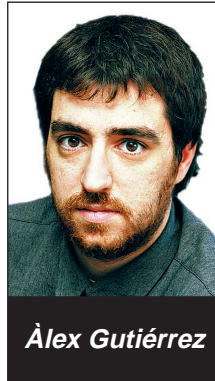
Més encara: hem sucumbit a una certa indulgència. Per exemple, tots els periodistes usem internet de manera extensiva, bé sigui documentant-nos a través de la web, bé sigui rebent i enviant desenes de correus electrònics al dia. A canvi, sortim menys, trepitgem poc carrer i no cuidem gaire les nostres fonts.

He comprovat aquest diagnòstic dirigint els periòdics gratuïts que editem a Premsa Local de Catalunya, responsable també d'aquest portal. Molts dels recent llicenciats tenen una idea migrada de les funcionalitats dels ordinadors i un domini escàs dels programes que fan al cas. De fet, fins fa poc com a mínim, molts m'explicaven que a l'Autònoma encara els ensenyaven com fer anar el

Els periodistes usem internet de manera extensiva, ja sigui documentant-nos o bé rebent i enviant correus electrònics. A canvi, sortim menys, trepitgem poc carrer i no cuidem gaire les nostres fonts.

tipòmetre. Bé, jo sóc fan del tipòmetre (tot i que només el vaig fer servir sis mesos, en la meua etapa de periodista de borrisol), i és interessant de conceptualitzar una pàgina des del punt de vista manual, però no si això ha de robar temps per aprendre el software quotidià.

De fet, les noves tecnologies sí que han creat una superabundància d'informació a l'abast, però



Àlex Gutiérrez

la professió no ha sabut bastir els mecanismes necessaris per sistematitzar tota aquesta informació. Més exemples de dintre casa: fa dos anys vam comprar càmeres digitals per a tots els mitjans que elaborem. En pocs mesos teníem els *macs* plens a vessar de fotografies sense identificar i els discs durs a rebentar. A més, cada vegada que fa falta una fotografia d'arxiu s'acaba recorrent a la caixeta verda que atesora les darreres fotografies en paper que vam tirar abans de la conversió al digital. Així, els personatges van envellint en el pla real, però en el mediàtic es mantenen eternament joves, a l'empar que algun fotògraf (a la premsa local un documentalista és un luxe) es compadeixi algun dia i obri una mínima base de dades.

Les noves tecnologies han creat una superabundància d'informació a l'abast, però la professió no ha sabut bastir els mecanismes necessaris per sistematitzar tota aquesta informació.

Tot plegat poden semblar meres anècdotes, batlletes viscudes en pròpia carn que podrien ser d'un sector abocat al caos i a la improvisació. Però no estaria de més posar-hi remei. Setmanes enre, dinava amb Estanis Alcover, president de l'Associació Catalana de Premsa Comarcal. Explicava que l'entitat encara el curs amb la voluntat de tirar endavant programes i cursos de formació. Coincidia amb el diagnòstic que la formació, especialment la tecnològica, en l'àmbit de la premsa local és molt insuficient. De moment, l'ACPC ha adaptat part del seu espai per poder oferir aquests programes de formació entre els seus socis. I la Fundació Tripartita (l'antic Forcem) està elaborant també un exhaustiu estudi al voltant de la formació continuada en l'entorn periodístic.

Tothom qui hagi vist la meua taula de treball sabrà que sóc la persona menys legitimada per donar consells sobre ordre i sistematització. Però avui dia, en què les redaccions viuen submergides en una marea d'informacions i de documents en paper o format digital, urgeix una presa de consciència col·lectiva per aprofitar les eines a l'abast. Pot semblar una collonada formalista, però estic convençut que una mínima inversió pot optimitzar els resultats periodístics de qualsevol redacció. I els petits mitjans de comunicació són els qui més tenen a guanyar.

Àlex Gutiérrez
és director de la
revista Comunicació21